

Hüüdja Hääl

Mai 2019

Jumala Sõna kuukiri

Kuid Sardeses on sul mõned, kes ei ole määrinud oma rõivaid, ning need saavad kõndida koos minuga valgeis rõivais, sest nad on seda väärt. Ilm 3:4

„Tema pühib ära iga pisara nende silmist ning surma ei ole enam ega leinamist ega kisendamist, ning valu ei ole enam, sest endine on möödunud.” (Ilm 21:4).

Kristuse kogudus maa peal on otsekui haigla: mõned selle liikmetest oigavad ja kaeblevad mõistuse pimeduse, mõned südame kõvaduse pärast, mõned muretsevad nõrkuse ning toimetulematuse pärast ning mõne süda jookseb verd, tundes oma ülekohtu ja oma rikutud tahtet; mõned kaebavad vaesuse, teised õhkavad haiguse ja puuete all ning veel teised oskavad loetleda terve hulga neid tabanud õnnetusi.

Kuid palju suurem kurbus on näha armsate ja ustavate sõprade pöördumist ära Kristuse tõest, kes üha halvustavad Kristust ja hooletuna hinge päästest elavad muretult ja uinunult. Hingamisajastu vabastab meid sellest kõigest ja murepäevad lõpevad.

RICHARD BAXTER

SISU

R. Schlaepfer. LÄKITUS	
SARDESE KOGUDUSELE.....	3
Fr. Mangs. RAHVAS	
ÄRKAMAS VII.....	7
D. Prince. EHITA KALJULE.....	14
L.Enarson. ISLAMI PLAANID 1-15	
G. Wilkerson. SÕNUM USKU- MISEST.....	21
VILL.....	29

Hüüdja Hää

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 5 (368) 2019.
Kolmekümnes aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÕLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdja Hää
a/a EE732200221004116193

Süüdja Süäl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

MAI

Nr 5 (368)

2019

Ilmutuse raamatu seitse kogudust

Läkitus Sardese kogudusele

Oleme Sardese muljetavaldavatel varemetel. Vaatamist on palju: spordihoone, mida arheoloogid restaureerivad, Artemise tempel Sardese varemetel.

Sardes oli ka sõjaline keskus. Sardese linn paiknes 460 meetri kõrgusel mäel, kuhu vaenlasel oli peaaegu võimatu pääseda. Piirkonna viimane iseseisev kuningas oli Kroisos. Sardes oli tema pealinn ja see viib meid ühe suure loo juurde.

Kroisos läks Apolloni tempelisse Delfis küsima oraaklilt, kas alustada sõda Pärsia Kүүrose vastu. Oraakel ütles, et kui ta alustab sõja, suur riik

hävineb. Uskudes ennustust, ründas Kroisos Pärsia Kүүrost, kuid kaotas ja pidi taganema Sardese mäglinna. Kүүros ajas teda taga Sardesesse, müüride ja järsakutega ümbritsetud kindlusesse.

Kүүros pakkus autasu sellele, kes leiab linna sissepääsu. Keegi sõdur märkas salateel ronijat, kes käis järel oma kukkunud kiivril. Sõdur jättis teekonna meelde, ronis mööda järsakut koos salgaga öösel üles ja üllatus, et linna ei valvatud üldse.

Kroisose sõdurid uskusid, et linna kindlustust oli võimatu murda. Seetõttu unustasid nad valvsuse ja uinusid magama. Nii nagu varas öösel läksid pärslased linna sisse ilma kellegi märkamata.

Delfi oraakli ennustus täitus, kuid suur hävinev kuningriik oli Kroisose, mitte Küürose oma.

Kummaline küll, et sama juhtus 200 aastat hiljem, kui Antiochos vallutas selle liiga enesekindla linna. Ta tõusis üles mööda kitserada öösel, ronis üle müüri ja üllatas magavaid valvureid. Linnal oli tugev maine, kuid see oli nagu surnud. Linn sai veel korra öitsvaks, enne kui maavärin hävitas selle aastal 17 pKr.

Keegi rooma ajaloolane kirjeldas nimetatud maavärinat „ajaloo suurimaks”. Ühe ööga purunes piirkonnas 12 linna. Katastroof tabas karmimalt Sardese elanikke. Rooma keiser Tiberius aitas ülesehitamises. Mõned usuvad, et tänulikkusest keisrile andusid linnaelanikud keisri kummardamisele. Sardese parimad päevad olid möödas. Sellel oli hiilgav ajalugu, kuid see ratsutas oma kuldse linna mainel ega suutnud taastada oma algset hiilgust.

Sardes on Ilmutuse raamatu seitsmest kogudusest viies. Kiri ei alga julgustuse ega tänuga. Jeesus nime-

tab Sardese kogudust surnuks.

Nii Sardese kogudus kui kogu linn oli mugavuslembene, enesekeskne, hoolimatu ja väga haavatav. See vajas tegelikult äratushüüdu.

„Ja Sardese koguduse inglile kirjuta: Nõnda ütleb see, kellel on seitse Jumala vaimu ja seitse tähte.”

Sel ajal oli Rooma keisriks Domitianus. Ta kuulutas enese jumalaks. Ta valmistas mündi, kus tema poeg oli ümbritsetud seitsmest tähest, osutades sellega, et tema poeg on jumala poeg ja taeva valitseja.

Kuid Jeesus ütleb: „Domitianus ja tema poeg ei ole tähtede valitseja. Mina ja Isa oleme.”

„Ma tean su tegusid, et sul on nimi, et sa elad. Ometi oled sa surnud. Ole valvas ja hoia, mis on veel jäänud; seegi on juba suremas, sest ma ei ole leidnud su tegusid olevat täiuslikud oma Jumala silmis.”

Usun seda viitavat Artemise templile. Selle sambad on pooleli jäänud. Need on uuristatud kaunistustega

kuni pooleni. Siis kaunistused lõpevad. See oli tuntud Artemise pooleli jäänud templina. Usun, et Jeesus viitas selle mainele.

„Tuleta siis meelde, kuidas sa sõna oled vastu võtnud ja kuulnud, ning hoia seda tallel ja paranda meelt! Kui sa nüüd ei valva, siis ma tulen kui varas ja sa ei saa arugi, mis tunnil ma tulen su peale.”

See viitab kahele korrale, kui vaenlase sõdurid valutasid Sardese kui vargad öösel.

„Kuid Sardeses on sul mõned, kes ei ole määrinud oma rõivaid, ning need saavad kõndida koos minuga valgeis rõivais, sest nad on seda väärt. Kes võidab, see riietatakse samamoodi valgete rõivastega. Mina ei kustuta tema nime eluraamatust ning ma tunnistan tema nime oma Isa ees ja Isa inglite ees. Kellel kõrv on, see kuulgu, mida Vaim ütleb kogudustele!”

On huvitav, et siin ei mainita valeõpetusi. Ilmselt ei olnud need siin probleemiks. Ta ei maini tagakiusu. Ta ei

maini ka vaesust, sest nad olid rikkad. Neist olid saanud enda vaenlased. Nad ei hoolinud enam millestki. Nad olid vaimulikult surnud. Vaimulikult surnu on midagi muud kui olla vaimulikult kuiv. Aegajalt tuntakse, et ollakse kuiv. Tundub, et ei ole ühendust Jumalaga. See masendab. Leia, milles seisneb sinu vaimulik elusolemine.

Vaimulikult surnu ei mõtle nii. Temal ei ole ühendust Jumalaga ega pööra ta sellele tähelepanu. Kuidas saab inimene vaimselt surnuks?

Võimalusi on mitu. Osa sõltub sellest, kuidas nähakse kogudust ja kristlaseks olemist. Mõni arvab, et ta on kristlaseks sündinud. Vanemad ja vanavanemad kuulusid kirikusse ja kuulutakse ka ise. Elav isiklik suhe Jeesusega puudub. Siis võib vaimulik elu kiiresti surra.

Teine viis vaimulikult surra on tegeleda sellega pelgalt süütundest. Kuiv kohustus võib viia vaimulikkude surma. Minu arvates annab tekst vihje, miks Sardes oli surnud vaimulikult. See ei olnud tingitud sellest, et ei tuntud Jumala sõna, sest Jeesus

käsib meenutada, mida ollakse kuulnud ja hoida sellest kinni.

Paljud kogudused ja kristlased võivad teha häid tegusid, kuid unustada seejuures, mida on nad kuulnud Jeesuse õpetusest Uues testamendis, eriti evangeeliumides.

Ilmutuse raamatu kirjutas Johannes. Need on Jeesuse sõnad, mida Johannes vahendas. Ta kirjutas ka, et Jumala armastas maailma nii, et andis oma ainusündinud Poja (Jh 3:16). Johannes kirjutab, et me armastame teda, sest tema on meid enne armastanud. Samuti kirjutab Johannes: sellest me tunneme ära Jumala armastuse, et Jumal saatis oma Poja surema meie eest.

Johannes rääkis palju armastusest. Armastus on evangeeliumi juur. Kui see unustatakse, võidakse surra vaimulikult. Olgu põhjus mis tahes, surm võib levida koguduses nagu gangreen.

Milline näeb välja koguduse surm? Sageli on see üks ja sama mudel. Kogudused algavad liikumisena. Kõik on aktiivsed. Pole ei ruume ega

organisatsiooni. On üksnes Vaimu liikumine ja tuli. Kuid väga varsti tuleb rajada organisatsioon, või muidu on kõik kaoses.

See muutub liikumisest organisatsiooniks. Organisatsioonist võib kiiresti kujuneda institutsioon. See ei pea tingimata saama saatuslikuks. On palju elavaid institutsioone. Kuid sageli tuleb koos institutsionalismiga bürokraatia, ja bürokraatiast võib saada muuseum.

See muutub liikumisest organisatsiooniks, institutsiooniks, bürokraatiaks ja lõpuks muuseumiks, kus ei toimu enam midagi. Räägitakse üksnes vanadest headest päevadest.

See on koguduse elavdamise väljakutse. Elavad asjad kasvavad ja muutuvad. Need ei püsi samasugusena.

Minu 16aastane poeg David on koos minuga Türgis ja Kreekas. Viie päeva pärast on ta teistsugune, sest ta elab ja elav muutub. Kui aga pöördun tagasi nendele varemete juurde, ei ole need muutunud, sest see kirik on surnud. Sellest on saanud muuseum.

Kui soovid, et kogudus püsib elavana, peab see olema veidi segamini. See peab muutuma, sest nii toimib elav. Peame endalt küsima, kas soovin olla osa liikumisest või muuseumist. Kas soovin olla osa millestki kasvavast, muutuvast ja segamini olevast või millestki, mis on juba surnud, nii nagu need varemed? Siis saab üksnes meenutada lugusid, mis toimusid kaua aega tagasi.

Tahame jätta pärandi, anda selle edasi järeltulevatele põlvetele, lastele, lastelastele ja nende lastele. Kuid me ei taha jätta surnud pärandit, vanu, kuivi ja tolmuseid traditsioone. Kuigi kogudusest oleks saanud institutsioon, soovime siirdada edasi tunde liikumisest, voolust, missioonist. See on võimalik üksnes siis, kui sinu usk saab tõeliselt elavaks.

Tahan meenutada, et Jeesuse antud noomitusi ei pea kasutama löögiriistadena teiste koguduste vastu. Olen kuulnud paljusid kristlasi, kes loevad Jeesuse noomitusi, et kogudus on surnud, ütlevat selle peale: „Just nagu see kogudus või see konfessioon.

Just nemad on sellised kristlased.”

Ära kasuta seda löögiriistana. Ammuta sellest inspiratsiooni ja avane sellele, mida Jumal soovib öelda sinu vaimulikuks elavnemiseks.

Sardesel oli lootusekiir. Seal olid mõned ustavad. Jeesus lubab käia koos nendega. Kui nad jätkavad, saavad nad valged riided, ütleb ta. Valge on märk sellest, et Jeesus on pesnud ära nende patud.

Ta ütleb kogu kogudusele, et kui nad kuulevad tema häält ja tulevad tema juurde, ta ei noomi ega karista neid. Ta võtab nad vastu ja puhastab nad. Jeesus kutsub meid meelt parandama ja saama jälle elavaks.

Kuidas saada uuesti elavaks? Mida toob elu sinu usku? Mis tegi sind tuliseks alguses? Mida tehes, lugesed või kuulates saad uuesti süüdata leegi?

Mõtle sellele, sest Jeesus tahab sind aidata omandada elavat usku. See on tema kutse sinule ja sinu kogudusele täna.

RENÉ SCHLAEPFER

Rahvas ärkamas VII

Ainus, mis on kindel, on kõige ebakindlus

Kell oli ligikaudu üks laupäeva ja pühapäeva vahelisel öösel, kui olin väljunud ühe suurlinna suurest kinost. Olin olnud seal tunnistamas Jumalast kesköisel koosolekul. Väljas inimmassis sattusin kokku noore mehega, kes oli esmakordselt pärast pikka vaheaega osalenud usulisel koosolekul. Ta oli istunud kusagil ruumi viimastest ridadest ega tundnud mind kohe tänaval ära. Veidi hämmastunult ja kahtlevalt ta küsis:

„Kas teie rääkisite täna õhtul?”

„Mina rääkisin.”

„Kas võiksin hetkeks teiega vestelda?”

„Kindlasti, kuid pean esmalt leidma oma abikaasa, kes on kusagil siin rahvahulgas.”

„Ka minul on abikaasa kusagil siin, kelle pean samuti leidma.”

Lühikese sõnavahetuse järel märkasin, et mees ei olnud täiesti kaine ja ma pidin lisama mõne sõna, enne kui lahkusime, et otsida abi kaasasid.

„Kui me lükkaksime selle vestluse homsesse. Kas ma ei saa tulla teie juurde koju? Arvan, et on parem istuda ja rääkida täiesti segamatult. Praegu on igal juhul hilja ja kell saab kohe üks.”

„Kindlasti. Tere tulemast mulle külla. Kas saame kohutada kell kaks?”

„Sobib hästi. Head ööd!”

Siis me lahkusime. Kuid ta polnud jõudnud astuda veel kuigi palju samme kodu suunas, kui ta peatus ootamatult kõnniteel, vaatas küsivalt naise poole ja ütles:

„Mida ma olen teinud? Kas olen kutsunud Mangsi meie koju? Olin ikka hull küll. Kus ta võib ööbida?”

Ta uuris tänavat, et kui võimalik, näha jutlustaja kuju ja keelduda eesseisvast ebameeldivast vestlusest. Kuid olin

juba teel oma ajutisse peatuspaika ega polnud selle teada-
saamine sellisel kellaajal
kerge.

Järgmisel päeval seisin kell
kaks selle noorpaari kodu
ukse taga ja helistasin ukse-
kella. Mees ise avas ukse ja
püüdis võimalikult loomuli-
kult öelda tere tulemast. Ta
lõhnas ka siis alkoholi järele.
Kuid oleks patt öelda, et ta oli
joobnud. Ta oli üksnes tund-
nud vajadust kinnitada
ennast paari pitsiga, et tulla
toime vestlusega, mida ta
samaaegselt nii igatses kui
kartis.

Võib olla oli mees alkoholi
tõttu avatum ja talle oli
kergem läheneda, kui ilma
selleta. Mõne minutiga oli
tõke meie vahel murtud ja me
olime jõudnud imelisse
kontakti teineteisega.

Ta oli kasvanud vabakirikli-
kus kodus ja tundis minu
maailma ja tegevust üsna
hästi. Kuid ta oli juba poisieas
küllastunud usust ja otsusta-
nud kategooriliselt kat-
kestada suhted ristiusuga.
Selleks ajaks oli ta hakanud
kahtlema, kas oli ristiusul
mingeid eeliseid teiste

usundite suhtes. Ta kahtles,
kas Jeesust Naatsaretist oli
üldse olemas olnud ja arvas,
et jutustus temast on vaid
legend, sepitsetud fantaasia-
küllaste idamaalaste poolt.
Kui ta ka oli tegelikult
olemas, siis ilmselgelt jutud
sellest, et ta oli Jumala Poeg,
olid lihtsalt meeletus. Jutud
neitsist sündimisest ja ime-
dest ning üles tõusmisest olid
lihtsalt väljamõeldis.

Lisaks neile mõistus-
pärastele kahtlustele oli ta
näinud nii palju poolikust ja
valet Kristuse tunnistajate
hulgas, et ta pigem keeldus
igasugustest lähedasematest
kontaktidest kogu selle kam-
baga. Parem olla avalik
patune, kes üldse ei usu min-
gisse Jumalasse, kui segada
kokku usku ja korratust.

„Kuid,” ütles ta, „kui
pöörasin lõplikult ristiusule
selja, pidin saama selle ase-
mele midagi muud. Sest
inimene on sedavõrd reli-
gioosne olend, et ta peab
millessegi uskuma. Ei saa
elada pelgalt kahtlustega. Kui
lakkasin uskumast Jumalas-
se, hakkasin uskuma endasse.
Olin kindel selles, et loodus
oli peitnud igasse inimesse nii

palju head – või vähemalt paljudesse – et piisab haarata endal kaelusest, rakendada sisemist jõudu ja saada oma võimaluste abil heaks.”

„Umbes selliseks kujundas oma eluhoiaku, kui loobusin ristiusust. Loomulikult pidin algama iseendast, sest pidin rakendama taolist eluvaadet oma elus, enne kui seda pakkuda teistele.”

„Kuid mul läks kehvasti. Mida enam püüdsin ennast parandada, seda halvemaks muutusin. Kui milleski suutsin midagi saavutada, siis teisel alati midagi purunes. Sama juhtus kõikidega, kes proovisid sama. Nägin nendes sama nõrkust ja puudulikkust ning samasuguseid loomusevigu nagu endas. Märkasin, et inimene on alatu ja jõuetu, täis kurjust ja isekust ning täiesti võimetu valitsema oma himusid ja halbu harjumusi.”

„See oli lootusetu. Enne oli minu religioosne usk läinud põhja, nüüd läks põhja ka usk iseendasse. Kuid ma ei andnud veel alla. Ma ei saanud uskuda, et inimene pidi looduse eesmärgil jääma kurjuse orjaks. Pidi olema olemas või-

malus luua õnnelikke inimesi õnnelikus ühiskonnas. Kuid kus oli see tee ja kuidas see toimuks?”

„Siis hakkasin kahtlema, et midagi on viga keskkonnas, milles elame. Mulle sai selgeks, et kogu meie ühiskonnas, riiklikus ja usulises hoiakus oli midagi viltu ja valesti. Olime selleni jõudnud traditsiooni ja vale õpetuse kaudu. Inimene oli teadmatutes ja seetõttu oli kuri. Ta oli tegelikult süütu oma kurjuses. Anna talle uus elunägemus, loo uus riiklik ja ühiskondlik keskkond, milles ta hingab, avarda tema vaateulatust ja mõista hukka klassivõitlus ning rahvuspoliitika, siis saab inimene kindlasti heaks.”

„Jõudnud sellise lõpptulemuseni, pöörasin oma pilgu kaasaegsete unelmariikideni, kus koidab uus valgus. Neis oli uue ajastu saladus, neis koitis uue ajastu koidukuma. Loomulikult ei olnud see veel päevavalgus, kuid see oli tulemas. Kõik tundus nii lohutav ja paljutootav.”

„Vahel istusin õhtul üleval oodates, kuni raadioproog-

rammide toimetajad olid lõpetanud ja lasid innustavatel viisidel rulluda üle Euroopa. Siis laulsin kaasa. Olin sisemiselt liigutatud ja unistasin uuest ajast.”

Noor mees ei olnud üksi sedasi unistades. Miljonid teised unistasid täpselt samal viisil. Ma kunagi ei unusta vaos hoitud valu sõbra teravajoonelises näos siis, kui ta oli jõudnud oma jutustuses selle kohani. Ta pidas pausi – pika ja kõneka – ja vaatas kaugusesse, otsekui tahtnuks pilguga vangistada asja, mis oli kadumas pilvede taha. Ja siis ta jätkas:

„Siis tuli kohutav päev, kui sõja lööklained rullusid üle süütute rahvaste, kodude ja inimeste, levitades enda ümber kohutavat hävingut. Siis kustus usk uude valgusesse. Midagi hinges purunes. Tundus nagu oleks maa minu alla lõhkenud ja ma vajunuksin põhjatusse tühjusesse. On kohutav, et kõik see, millesse oled uskunud ja millele pannud oma lootuse, puruneb kildudeks. Ainus kindel asi on kõige ebakindlus.”

Viimane lause tuli plahvatusliku jõuga. See oli nagu surma valus oleva inimese hädahüüd ja see väljendab täpselt, mida tohtu hulk maa valuküllaseid inimesi on tundnud viimastel aastatel: ainus, mis on kindel, on kõige ebakindlus.

Mitte kõige. Taeva Jumal istub ikka troonil ega ole hetkeski värisenud selle rajuilma pärast, mis tormitseb ääretu maailmakõiksuse ühel äärel. Elav usk elavasse Jumalasse on imepärane mõjur, mitte sugugi väiksem meie kurjal ja ebakindlal ajastul.

Püüdsin rääkida sellele noorele mehele minu kõrval. Kuid iga katse pörkas tema sitke ebaususe vastu. Minule oli usk tõstev ja kandev jõud, kuid temale oli see üksnes kibeda pettumuse sünge mälestus. Sest tema usk Jumalasse oli kustunud juba palju varem, kui usk unelmate riiki hukkus pommilennukite mürinas.

Kuid ta oli aus – häämsavalt aus – ja pärast seda kui olime tubli tunni kestel püüdnud saada haaret tema isikliku patu suhtes, mõistis ta, et

ta oli tegelikult põhjustanud ise endale palju rohkem muret, kui teesklevad kristlased ja vaenlaste pommitusreidid. Ta nägi, et halvimaks probleemiks ei olnud Skandiinaavia kristlased ega võõraste maade jumalatud inimesed, vaid suurim probleem oli temas endas.

Siis ta nägi ka täiesti uues valguses seda, et ta vajas tingimata üleloomulikku väge, et pääseda vabaks sellest, mis oli tema elu suurim needus. Ta märkas, et tema isiklik patt oli palju suurema tähtsusega kui tema terav mõistus põhjusena tema ebausule.

„Nõndaks saan aru, et mingi muutus minu suhtes on vältimatu, kuid ma ei suuda mõista, kuidas see toimub.”

Julgesin muidugi rääkida sellest, et Jeesus Kristus on tulnud maailma päästma patuseid.

„Kristus? Kuidas ta võiks mind aidata, kui ma isegi tegelikult ei usu tema olemasolusse?”

Esimest korda elus võtsin ajaarvamise abiks hingehoius:

„Sina kirjutad homme kirja

ja kohe algusesse kirjutad esimesele leheküljele 4. detsember 1939. 1939 pärast mida?”

Mees vaikis hetkeks, kuid ütles siis aeglaselt ja kaheldes:

„Pärast Kristuse sündimist.”

„Just nii. Kas sa arvad, et kogu kristlik ajaarvestus algas udukuvandist? Kas sa arvad, et mitmed sajad miljonid maa elanikud arvestavad oma aega isikust, keda pole kunagi olemas olnud?”

„See tundub küll võimatu. Võib olla on siiski tõsi, et ta on elanud. Kuid kuidas saada teada, et Jeesus Naatsaretist oli just selline nagu Uus testament sellest räägib? Kuidas võin teada, et ta oli Jumala Poeg?”

„Kas peab olema evangeelium selliste meeste kirjutatud, kes olid lõpuni veendunud oma jutustuse tõepärasuses, või olid need sündinud alatust kokkuleppest püüda petta inimmasse ja sepitseda kokku jutustust isikust, kes oli täiesti teistsugune, kui nende kirjeldus osutas. Kas olid evangeeliumid sellise salaliidu tooted või on

need neli tõepärast justustust tegelikult toimunud sündmustest. Kas oleme selles sama meelt?”

„Loomulikult.”

„Kui selles on pettust, siis see on väga halb pettus. Sest kui neli inimest lepivad kokku valeliku jutustuse sepitsemises, peavad nad ennekõike tegema seda ühel viisil. Nende tunnustus peab olema kokkulangev. Mitte ainult suures plaanis, vaid ka detailselt. Kui nad on aga ilma omavahelise kokkulepeta kirjutanud seda, mida on ise näinud, siis peab olema nende jutustus erinev, vähemalt detailides.”

„Kui neli inimest, kes olid koosolekul eile õhtul, kirjutaks igaüks sellest ülevaate ajalehes, siis võid olla kindel, et detailid oleksid väga erinevad, kuid peamised jooned sarnased. Mida sa nüüd arvad? Kas evangeeliumid on salajase lepingu kehvasti koostatud tooted või on nendel tõelisuse pits?”

Vastus tuli viivitusega ja peaaegu värisedes. Minu kaaslane oluks nagu minemas nõrgale jääle. Ta ei olnud

kindel, kas ta julgeb.

„Jah see peab rääkima tõelistest sündmustest.”

„Pea veel kinnitama tähelepanu ühele seigale. Evangeeliumid mainivad nimeliselt tuntud kohti, kus Jeesus tegi oma imesid. Peale selle räägitakse inimeste nimedest, keda imed puudutasid. Kõike seda kirjutades oli elus veel üsna palju Jeesuse kaasaegseid. Kui apostlid oleksid öelnud, et Jeesus väikeses külas kusagil teisel pool Jordanit äratas mehe, kes oli surnud, või tervendas haige, kes oli olnud pime, siis oleks see olnud ohtlik.

Kuid nad nüüd julgesid rääkida, et surnust tõusnud mees oli nimega Laatsarus, kes elas Betaanias, ning et pime mees, kes terveks sai, oli Bartimeus ja elas Jeerikos. Jeruusalemmast Betaaniasse oli vaid kolm kilomeetrit ja Jeerikosse vaevalt neli penikoormat. Polnud mingi probleem minna nendesse kohtadesse uurima, kas selles oli tõepära või oli see vale.”

„Ma pole kunagi varem sellele mõelnud.”

„Sa ei ole, ma saan sellest

aru. Kuid Jeesus Naatsaretist on pidanud olema Jumala Poeg, või siis oli ta petis. Paljud tema õpilastest surid märtritena ja siis nad surid kas teadliku vale eest või olid nad kaljukindlalt veendunud, et nende Õpetaja oli Jumala Poeg ja maailma Päästja. Kas on miljonid märtrid andnud oma elu eksituse eest võis siis on olnud neil elav osadus Jumalaga?

Paljud tuhanded inimesed, kes on kord olnud sama kahtlevad ristiusu suhtes nagu sina täna, on elus kogenud selle revolutsioonilist tõelisust. Kas tahad vastata ühele küsimusele? Kas on kõik need inimesed petnud iseennast või on nad kogenud seda, millest nad on rääkinud?

Ta vaatas mõtetes alla põrandale ja vastas:

„Midagi peab selles olema. Kuid minule see ei sobi.”

„Kas sul siis sobib jätkata nii nagu senini?”

„Ei, ka see ei sobi.”

Toas oli hetk vaikust. Me mõlemad vaikisime, kuid Jumal rääkis. Siis see noor mees tõusis – aeglaselt, hingelise võitluse pisarate voolates piki pingestunud näojooni. Ta tegi paar kindlat sammu toa nurgas oleva diivani juurde ja langes vaikselt põlvedele.

Mina läksin ja koputasin kõõgi uksele. Tema naine oli olnud selle vestluse ajal seal. Jumal otsis ka teda.

„On parem, kui alustate täna teekonda koos.”

Siis ta tuli, langes põlvedele oma mehe kõrvale koos temaga, et anda oma elu Jumalale.

FRANK MANGS

Ehita kaljule

Piibel järgib hea õpetamise põhimõtteid, millest üks on, et õpetus algab tuttavast ja lõpeb tundmatumaga. Kunagi

ei pea algama tundmatust, vaid alati tasub liikuda tuttavast tundmatu suunas.

Piibel räägib sageli argistest kogemustest ja annab neile vaimuliku sisu. Sellest on palju näiteid. Piibel räägib külvajast, kes külvab seemet, kalamehest, kes püüab võrguga, sõdurist, kes paneb selga soomusrüü. Täiesti eriline on pruudi roll, kes valmistub pulmadeks.

Need on vaid mõned näited. Keskendun nüüd tuttavale tegevusele, maja ehitamisele. Seda kristliku elu pilti kasutab Piibel rohkem kui ühtegi teist.

Vaatame Juuda kirja salme 20 ja 21, milles on julgustussona usklikele.

„Teie aga, armsad, olles rajanud endid oma kõige pühamale usule ja palvetades Pühas Vaimus, hoidke endid Jumala armastuses, oodates meie Issanda Jeesuse Kristuse halastust igaveseks eluks.”

Siin julgustatakse meid ehitama oma elu pühima usu alusele. See on näide Piiblist kui ehitamisega seotud kuvand.

Teine näide on Ef 2:21-22: *„Tema, kelles kogu hoone kokkuliidetuna kasvab pühaks templiks Issandas ja kel-*

les teidki üheskoos ehitatakse Jumala eluasemeks Vaimus.”

See salm tähendab seda, et me peame kristlastena ehituma Pühas Vaimus Jumala elupaigaks.

Peetrus kirjutab esimeses kirjas 2:4-5: *„Tulles tema, elava kivi juurde, kes küll inimeste poolt on tunnistatud kõlbmatuks, ent Jumala silmis on valitud ja hinnaline, laske ka endid ehitada elavate kividenä vaimulikuks kojaks. Saage pühaks preesterkonnaks, kes toob vaimulikke ohvreid, mis on Jumalale meelepärased Jeesuse Kristuse kaudu.”*

Siin võrreldakse igaüht elava kiviga, millest ehitatakse püha tempel, milles Issand elab.

Viimane näide on Apostlite 20. peatükis Pauluse hüvasti-jätu kõnest Efesose koguduse vanematele, keda ta väga armastas, kuna just Efesoses kandis Pauluse kuulutus vilja rohkem kui kusagil mujal. Oma kõnes ütles Paulus, et nad ei näe teda enam. Olukord oli kõigi jaoks tundeline. Ta jättis hüvasti efeslastega salmis 32:

„Ja nüüd annan ma teid Jumala ja tema armusõna hooleks; temal on vägi teid üles ehitada ja anda teile pärand kõigi pühitsetute seas.”

Paulus ütles, et meid ehitab Jumala armu sõna e Piibel, mille sõna annab pärandi neile, kes on pühitsetud Jeesuse Kristuse usu kaudu.

Mina ei ole ehitusmees, kuid tean, et vundament peab olema kindel, sõltumata kas ehitada maja tellistest, kivist, betoonist või puidust. Piibel rõhutab seda asjaolu. Vundamendist sõltub, kui suur ja raske võib ehitus olla.

Nii on kristlase elus. Võid ehitada kristlasena üksnes nii palju, kui vundament kannab. Milline on sinu vundament? Kas oled valmistanud püsiva aluse?

On vaid üks alus, mis püsib. See on Jeesus Kristus. Esimese kirja korintlastele kolmandas peatükis kasutab Paulus kahte kujundit, maa-harimist ja ehitamist.

„Sest Jumala kaastöölised oleme meie; Jumala põllu-maa, Jumala hoone olete teie. Mulle antud Jumala armu

järgi olen ma kui tark hoone-ehitaja rajanud aluse, aga teine ehitab sellele. Igaüks vaadaku siis, kuidas ta ehitab! Jah, teist alust ei saa keegi rajada selle kõrvale, mis on juba olemas - see on Jeesus Kristus.”

Paulus kinnitab, et ei ole teist kristlase elu alust kui Jeesus ise. Mingi teine alus ei pea vastu läbikatsumistel. Igaüks peab teadma, millisele alusele ta ehitab. Kas meie vundament on tegelikult Jeesus Kristus? Kas meil on suhe Jeesusega, kelle abil saame olla isiklikult osaduses temaga? On eriti tähtis asetada alus Jeesusele.

Selgitan hetkeks, kuidas asetada oma alust Jeesuse peale. Uuri oma vaimulikku olukorda ja vaimulikke kogemusi ning veendu, kas su elu on õigel alusel. Vaatame põhiõpetust Matteuse 16. peatükis.

Salmist 13 edasi räägib Jeesus õpilastele:

„Kui siis Jeesus tuli Filip-puse Kaisarea aladele, küsis ta oma jüngritelt: „Kelle ütlevad inimesed Inimese Poja olevat?” Aga nemad kostsid:

„Mõned ütlevad Ristija Johannese, teised aga Eelija, teised aga Jeremija või ühe prohvetist.”

Siis ta küsib isiklikult. *„Aga teie, kelle teie ütlete minu olevat?” Siimon Peetrus kostis: „Sina oled Messias, elava Jumala Poeg.”*

See oli otsustav hetk Peetruse elus ja kogu kristluse ajaloo.

„Sina oled Messias, elava Jumala Poeg.” Jeesus vastas talle: „Sa oled õnnis, Siimon, Joonas poeg, sest seda ei ole sulle ilmutanud liha ja veri, vaid minu Isa, kes on taevas. Ja mina ütlen sulle: Sina oled Peetrus ja sellele kaljule ma ehitan oma koguduse, ja põrgu väravad ei saa sellest võitu.”

Jeesus kasutab Peetruse vastust, et näidata meile, kuidas me võime rajada oma aluse Jeesuse Kristuse peale.

Salmis 18 Jeesus ütleb: „Sina oled Peetrus”, kreeka keeles petros, „ja sellele kaljule”, kreeka keeles petra, „ma ehitan oma koguduse”.

Sageli öeldakse, et Peetrus on koguduse alus. Kui see nii oleks, siis ehitus kõiguks,

kuna Jeesus hiljem noomib Peetrust öeldes: „Tagane, vastupanija!” Peetrus salgas Issanda kolm korda ning pärast ülestõusmist pidi Paulus noomima Peetrust tõe väänamise pärast, kuna Peetrus kartis juute.

Olen tänulik selle eest, et kogudust ei ole rajatud Peetruse peale. Algne kreeka-keelne testament selgitab seda nii: „Sina oled Peetrus (petros), ja sellele kaljule (petra) ma ehitan oma koguduse.”

Petros tähendab kivi või rahnu, tavaliselt kivi, mille võib võtta kätte kividega viskamise jaoks. Petra tähendab aluskaljust esile tulevat kaljut ja ka kaljujärsakut.

Mis on aluskalju?

See on see, mida Peetrus koges, tunnistades Püha Vaimu mõjul, kes on Jeesus. Keegi ei saa teada, kes on Jeesus, kui Isa ei ilmuta seda Püha Vaimu läbi.

Petra on niisiis aluskalju, millele ristiusk toetub. Me ei kohta Jeesust majaehitaja pojana ega ka ajaloolise isikuna, vaid igavese Jumala

Pojana, keda ei ole loodud. Seda peame tunnistama, kui soovime ehitada sellele kaljule.

Meid tuleb samal viisil testida nagu Peetrust. Olen öelnud korduvalt, et sa võid olla koguduses, osaleda usulistel tseremooniatel ja palvetada, kuid mitte olla muutunud. Kui tegelikult kohtud Jeesusega, sa muutud. Igaüks, kes on Jeesusega kohtunud, ei ole enam endine. Igaüks peab küsima endalt: „Kas ma olen kohtunud Issanda Jeesusega nii, et minu elu on muutunud?”

Vaatame nelja järjestikust etappi, mida Peetrus läbis, kohtudes Jeesusega.

Esimene etapp oli kohtumine. Jeesus ja Peetrus kohtusid silmitsi. Nende vahel ei olnud vahendajat, ei preestrit ega kedagi teist.

Peetrus kohtus Jeesusega otseselt. Nii peame kohtuma ka meie. Jeesus ütles teisel: „Mina olen üks. Kes iganes läheb sisse minu kaudu, see pääseb.”

On vaid üks tee Jumala riiki: see on üks. Üks ei ole kogudus ega õpetus, vaid see

on Jeesus, kes ütles: „Mina olen üks.”

Teine etapp oli ilmutus, mille Isa andis Püha Vaimu kaudu. Jeesus ütles: „Seda ei ole sulle ilmutanud liha ja veri.” Seda ei saa taibata meeltega, vaid ilmutuse põhjal. See on tähtis.

Keegi ei saa tunda Jeesust igavese Jumala Pojana ilma isikliku ilmutuseta. Võid õppida teoloogiat, käia piiblikoolis või tegutseda preestrina, kuid ilma isikliku ilmutuseta Jeesusest ei saa teda tunda. See ilmutus tuleb Isa Jumalalt Jeesuse Kristuse, tema Poja kaudu.

Nüüd küsin sinult, kas oled kohanud Jeesust isiklikult? Mina olen. Üle 50 aasta tagasi keset ööd armee barakis teise maailmasõja ajal kohtusin ma Jeesusega. Ma ei tundnud ristiusku ega evangeelset keelekasutust, ma ei teadnud, kas olen päästetud või uuesti sündinud. Õppisin seda kõike hiljem. Kuid ma muutusin radikaalselt ja püsivalt. Minust ei saanud täiuslikku ega ole ma seda ikka veel, kuid ma muutusin paremaks.

Kolmandaks peame võtma vastu selle, mida Püha Vaim

meile näitab. Me peame ütlema: „Jah, mina usun. Ma võtan vastu.”

Peame andma vastuse, mis ei tule automaatselt, vaid meie seest.

Neljandaks peame tunnista avalikult oma usku Jeesusesse, nii nagu Peetrus ütles: „Sina oled Kristus, Messias.” Ta ütles seda avalikult. Räägitakse salausklikest ja neid on muidugi maades, kus usu tunnistamine avalikult tähendab surma. Keegi ei saa hoida usku salajas igavesti.

Loen, mida Jeesus ütleb Mt 10:32-33: *„Igaüht nüüd, kes mind tunnistab inimeste ees, teda tunnistan ka mina oma Isa ees, kes on taevas. Aga igäühe, kes iganes minu ära salgab inimeste ees, tema salgan ära ka mina oma Isa ees, kes on taevas.”*

Jeesus ei anna meile kolme võimalust, vaid üksnes kaks. Kas tunnistad või salgad. Kui sa sobival võimalusel ei tunnista, loetakse see salgamiseks. Igaüks satub vahel olukorda, kus peab avalikult tunnistama oma usku Issandasse Jeesusesse. See on kriitiline hetk paljudele.

Märkasin armees, et on parem tunnistada kõigile kohe, et olin tulnud usku. Siis ei pea hiljem selgitama. Põlvitusin voodi äärde palvetama igal õhtul. See oli teistele sõnumiks, kes ma olin. Nii oli lihtsam.

Kohtusin kristlastega, kes ei olnud kohe teinud oma usku selgeks. Hiljem oli raskem oma usust tunnistada. Soovitan vahetut tunnistamist.

Sa ei pea olema tänavajutlustaja, võid olla kodupere naine või õppur, kuid tee teistele selgeks, et usud Jeesusesse, Jumala Poega.

Kordan veel nelja etappi, millega ehitame elu aluse Jeesusele.

Esiteks oli kohtumine, teiseks Isa ilmutus Püha Vaimu kaudu, kolmandaks võttis Peetrus vastu ilmutuse ja neljandaks tunnistas ta usku avalikult.

Nüüd võibolla küsid, kas on Peetruse kogetud ilmutus võimalik tänapäeval. Kas on võimalik kaasaja inimesel tunda Jeesust sama tõeliselt ja isiklikult kui Peetrusel ja teistel jüngritel?

Rõhutan kahte asjaolu: Jeesust ei ilmutatud Peetrusele puusepa pojana, nii et Peetrus oleks teda varem tundnud. Jeesust ilmutati Peetrusele igavese Jumala Pojana. Heebreare 13:8 ütleb: „*Jeesus Kristus on seesama eile ja täna ja igavesti!*”

Ta ei ole muutunud ega muutunud kunagi. Küsimus ei ole keelest, kultuurist või riietusest, vaid igavesest Jeesuse isikust.

Sellega kohtus Peetrus esimest korda elus. Ta sai tegelikult ilmutuse sellest, kes on Jeesus.

Teiseks tuli ilmutus Püha Vaimu vahendusel. Piibel nimetab Püha Vaimu igaveseks, ajatuks Vaimuks. Aeg, mood, ajalugu, kombed või keel ei muuda Püha Vaimu.

Neil kahel põhjusel on meil võimalik saada samasugune otsene ja isiklik ilmutus Jeesusest, kui sai Peetrus. Sest ilmutus puudutab igavest Jumala Poega ja seetõttu, et ilmutaja Püha Vaim on igavene. Kuidas jätkata alust rajades praktiliselt?

Meenuta, kuidas kasutasime alguses kujundeid ehi-

tamisest. Kuidas ehitada vundamendile?

Vaatame Jeesuse tuntud võrdlust targast ja rumalast majaehitajast Matteuse 7. peatükis. Kumbki ehitas maja, kuid erineval viisil:

„Igaüks nüüd, kes neid mu sõnu kuuleb ja nende järgi teeb, sarnaneb aruka mehega, kes ehitas oma maja kaljule. Ja sadas paduvihma ja tulid veevood ja puhusid tuuled ning söötsid vastu seda maja, aga see ei varisenud, sest see oli rajatud kaljule. Ja igaüks, kes neid mu sõnu kuuleb, ent nende järgi ei tee, sarnaneb rumala mehega, kes ehitas oma maja liivale. Ja sadas paduvihma ja tulid veevood ja puhusid tuuled ning söötsid vastu seda maja ja see varises ja selle kokkuvarisemine oli ränk.”

Mõlemaid maju proovis läbi sama tuul. Kõiki maju kontrolliti. Maja tugevustesti tegi sama torm. Ka kristlase elus on torme. Jumal ei ole lubanud tormideta elu.

Paulus ja Barnabas ütlesid: „... et meil tuleb paljude viletsuste kaudu sisse minna Jumala riiki.”

Kui väldid viletsust, on küsitav, kas oled ikka teekonnal Jumala riiki. Ma ei püüa selgitada, miks peame minema läbi kitsikuse, kuid Jumalal on selleks oma mõte. Kui oled kitsikuses, ära anna alla. Jumal viib sind läbi kitsikuse ja lõpuks mõistad, et ta õpetas sulle midagi, mida sa poleks teisiti õppinud. Tean seda oma kogemustest. Ma ei räägi teooriat.

Kuidas tark mees ehitab? Kahel viisil. Kuulates Jeesust ja tehes tema e Piibli sõna järgi.

Kuidas saab ehitada sellele alusele? Samal viisil. Kuulates, mida Piibel räägib ja

tehes selle järgi. Ära pelgalt kuula, kuna Piibel ei luba midagi kuulajale, vaid sellele, kes kuuleb ja teeb sõna järgi.

Piibli ja Jeesuse õpetust peab kasutama praktikas oma elus. Märkad, et Jumal avab pidevalt uusi piirkondi, milles pead panema tõe praktikasse.

Olen olnud kristlane üle 50 aasta, kuid Jumal näitab minule uusi elu valdkondi kasutada tema sõna. Minu ehitus ei ole valmis. See on ikka veel ehitamisel, kuid tänan Jumalat selle eest, et minu maja on vastu pidanud mitmele tormile.

DEREK PRINCE

Sõnum uskumisest

Gary Wilkerson on rajanud Springs Church koguduse aastal 2009. Ta juhib rahvusvahelist misjoniorganisatsiooni World Challenge, mille rajas tema isa David Wilkerson.

Gary on esinenud konverentsidel USAs ja mujal ning alati osalenud misjonitegevuses, olles rajanud kogudusi, samuti ehitanud kliini-

kuid, kodusid orbudele ja korraldanud toiduprogramme maailma vaesematele ja kättesaamatumatele. Garyl ja Kellyl on neli last. Nad elavad Colorado Springsis.

Gary isa David Wilkerson sai tuntuks New Yorkis Nicky Cruzei lugudega ja Times Square'i koguduse rajamisega.

Räägib Gary Wilkerson.

Isa on minu tegevust nii toetanud kui varjutanud, kuid vari ei tulnud temalt. Tema tõstis mind alati. Vari tuli koguduselt ja ootuste poolelt. See on tuttav paljude pastorite lastele. Peab kogu aeg käituma eeskujulikult ja kõigega hästi toime tulema.

Kogesin, et ma ei olnud vastuvõetav Jumalale, kui ma ei ole vastu võetud inimeste poolt. See on raske, sest alati ei saa meeldida mõlemale samaaegselt. Ma austan oma isa, kes oli Jumala mees ja armastas Jeesust kogu südamest.

Kui kasvasin ja alustasin oma teenistust, oli ta minule hea mentor ja julgustaja. Reisisin aastaid koos temaga. Enne kui ta läks Issanda juurde, andis ta minule juhtimise World Challenge organisatsioonis.

Pastorite ja juhtide konverentsidel oli hea koos temaga osaleda. Olime töötanud koos juba enne seda, kuid reisidel tutvutakse põhjalikumalt, siis kui ollakse pikka aega koos lennukis, hotellis ja koosolekul. Nägin tema uut külge selles, kui sügavasti ta armastas Jeesust.

Tema suunas mind, kuidas jutlustada või kutsuda kohutuma Kristusega, millist usku on vaja. Suurim temalt saadud õppetund on usust.

Peab uskuma Jumalasse, et ta tahab teha suuri asju. Kuid sellised Jumala teod tulevad alati nende kaudu, kes usuvad temasse. Kui inimene võitleb kahtlustega või kui suured ootused ei täitu, on sageli küsimus usus.

Seda õppisin reisidel koos isaga. Ta õpetas pastoritele uskumist. Meil oli konverents Sambia. Isa õpetas seal 11 000 pastorit usu teemal. Moldovas õpetas ta usust sajale pastorile. Õppisin tegema sama. Pastorid on kutsutud juhtima. Vähemalt neil peab olema usku. Nii see nakatab ka kogudusi ja need puudutavad juba rahvaid.

Aastakümneid tagasi rääkisin ja jutlustasin pastoreitele. Siis väsisin sellest, et üksnes räägitakse evangeeliumist, kuid ei elata seda välja. Sellest sai mulle väljakutse.

1. Joh. 4. peatükis ütleb Johannes: "Kui ütleme, et meil on osadus temaga." Sõnad „kui ütleme”, ründasid

minu arusaama. Vahel üksikud sõnad tõusevad Piibli lehtedelt. Sõna „ütelda” oli üks sellistest.

Taipasin, et ütlesin välja mitmeid asju, peamiselt koguduses, kui rääkisin midagi Jeesusest. Arvestasin kokku, et olen pidanud elus 4000 jutlust. Nüüdseks on neid peaaegu 5000.

Salmi lõpuosa väljendab, et kui öeldakse püsivat temas, tuleb elada nii, nagu tema elas. Piiblist saab lugeda, kuidas Jeesus elas, rääkis, palvetas, tervendas haigeid, äratas surnuid, vabastas ja uuendas.

Märkas, et mina ei ela nii. See masendas ja pahandas mind. Küsisin Jumalalt: „Kas see sõna on tõde? Kas see on minu jaoks? Või on see üksnes ajalugu? Sina pead mind muutma.”

Olin hotellis Ammanis, Jordaanias. Auto viis mind hotellist konverentsile ja tagasi hotelli. Siis teisele konverentsile ja taas tagasi lõunale. Sõitsime autoga mööda tuhandetest moslemitest. Nemad ei olnud kuulnud Jeesuse nimest, ega rääkinud ka mina neile.

Sellel ütlesin õhtul oma toas: „Siin on Sinu sõna, siin minu elu. Need ei kohtu. Kuidas saab need kaks ühendada?”

Ta ütles: „Sa vajad Püha Vaimuga ristimist.”

Vastasin: „Minul on see, räägin keeltes.”

Ta ütles: „Paljud räägivad keeltes, taipamata selle tähendust: et te saate väe ülevalt, kui Püha Vaim tuleb teie peale.” Mitte ei saada üksnes keeli, armuande ja õnnistusi – kuigi saadakse ka need, vaid te saate väe. See minul puudus.

Minul oli vägi jutlustada, kuid mitte kohata inimesi seal, kus liikusin. Palusin Issandat täita mind. Ta lubas mind ristida Vaimuga. Minul on nelipühalik taust. Ootasin, et kukun, värisen, nutan või kogen tugevaid tundeid, kuid ma ei kogenud midagi taolist.

Ütlesin: „Soovin kogemust.”

Ta ütles: „Sa said selle. Ristisin sind armastusega.”

Järgmisel hommikul kogesin võimsat armastust kõikide vastu. Ma ei püüdnud tunnistada või täita kristlikke

kohustusi. Nägin haiget ja palvetasin kohe tema eest. Nägin araabia mehi oma peakatetes ja hakkasin rääkima neile Jeesusest. Läksin ühte turismibussi ja rääkisin neile Jeesusest. See voolas loomulikult minu südamest.

Mul oli varem palju hirme. Olen introvert ja arg. Mul oli kõigest paar lähedast sõpra, mitte suurt sõpruskonda. Ma ei rääkinud võorastega bussis, lennukis või linnas.

Järgmisel päeval oli kõik teisiti. Ma ei teadnud, et Jumal võib nii teha. Ta ei teinud seda üksnes minu pärast, vaid et oleksin tunnistuseks, sest suurem osa kristlastest ei räägi oma usust. Need, kes räägivad, tegutsevad vahel pelgalt kohustusest, mitte armastusest.

Sain armastuse ristimise. Nüüd on minu sõnum kogudusele: „Tema tahab teid ristida armastusega, nii saab kogudus lõpuaegadel mõjutada maailma.”

Evangeeliumi kuulutatakse kõikjal enne lõppu. Kuidas see õnnestub ilma armastuse ja tulega ristimiseta? See ei ole pelgalt evangelistidele, TV-

jutlustajatele või pastoritele, see on igale usklikule.

Kui keegi soovib olla Jumala poolt kasutatud ja kogeda Jumala õnnistusi, siis tähendab, et oleme olnud ilma lähedase suhteta Issandaga. Kui tuleme Jumala ligiollu, siis ta embab meid. Siis arvame, et läheme selle läheduse tõttu teenima teisi.

Kuid see ei käi nii. Me teenime teisi siis, kuid ta pidevalt kallistab meid. Käime tema ligiolus mitte üksnes palvekambris koos Jumalaga viibides, vaid ka rääkides Jeesusest naabritele, töökohtadel, elades Jumala meele järgi. Oleme alati tema embusest ümbritsetud.

Ligiolu vajatakse. Seda on kahesugust. Üks on olles kahekesi koos Jeesusega. Peab sulgema teleri ja raamatud ning olema koos Jumalaga. Ei piisa sellest, et kuulata. See on tema ligiolus olemine. Siis hoovab sellest meelevalda ja väge.

Kuidas veedan aega Jumala ligiolus? Rääkisin, et olin varem arg ja introvert. Lisaks ei ole ma loomult väga optimistlik või elurõõmus. Kui ärkan, olen üldiselt

masendunud ja väsinud ega taha tõusta. Ma pean võitlema selle vastu. Enne kui tõusen, istun voodi serval ja hakkän tänama: „Tänu Sulle, Jeesus. Ilma Sinuta ei ole ma keegi. Tänu, et armastad mind. Tänu Püha Vaimu eest.”

Siis tänän abikaasa, laste, kodu ja koera eest. Äkki hakkän tundma rõõmu. Siis avan Piibli. Soovin veeta aega üksnes Jumalaga.

On üks valdkond, millest ei kuule pastoreid palju rääkivat. Hakkasin igapäevaselt harrastama liikumist. Võtsin alla umbes 8 kilo. Enne olin kogu aeg väsinud. Kui tõusin üles ja lugesin Piiblit, siis üksnes haigutasin.

Siis hakkasin füüsiliselt liikuma. Kui nüüd loen Piiblit, on minu meelsus ärgas. Julgustan usklikke kandma hoolt oma füüsilise seisundi eest, mitte välimuse või kehakaalu pärast, vaid et nad saavad anda oma ihu...

Paulus distsiplineerib oma ihu Jeesuse eesmärkide jaoks. See mõjutab osaliselt ka vaimulikku elu. Harrastan liikumist ja söön tervislikult, et suuta rohkem. Soovin anda

Jeesusele parima, mitte jäänuseid.

Jäähallis kõneldes esitasin Soomele prohvetliku sõna, mis oli paljutootav ärkamise suhtes. Mida peaksime kristlastena ette võtma, et see tähtsaks?

Kui tunnend huvi ärkamise vastu, tähendab see, et sellised mehed on vastus Jumala tööle, kes kuulates süttivad. See annab lootust.

Minu isa oli väga prohvetlik. Tema kirjutas raamatu „Nägemus” ja palju teisi raamatuid. Ta nägi tulevikku. Ise olen pigem pastor, õpetaja ja evangelist. On haruldane, et saan midagi, mida nimetada prohvetiteeringuks.

Palvetasin enne koosolekut jäähallis. Keegi rääkis minule noorte ärkamisest, mis on käimas Austrias. Issand rääkis minu südamele, et see võib toimuda ka Soomes. Mõtlesin, et see oleks võimas.

Olin kuulnud Soome statistikast, et umbes 30 % Soome noortest ei usu Jumalasse. Kirikus käib üks protsent. Soome vajab massiivset Püha Vaimu täitmiseä ärkamist, mitte liht-

salt ärkamist.

Ärkamine äratab koguduse. Vaimulik ärkamine puudutab kogu rahvast. Suundumus Soomes läheb vaimulikult allamäge. Üha vähem järgitakse Jeesust või tuntakse Jumalat. Püha Vaim tahab selle muuta. Ei pea olema prohvet, et teada, et Jumal tahab seda. Kuid peab olema prohvetlik, et öelda: „Kas ta teeb seda?”

Ta teeb seda inimeste kaudu, kes otsivad Jumalat pühas paigas, kes põlevad Jumalale. Nad on täis aktiivsust, nad armastavad Jeesust ja inimesi. Mõned peavad ärkamist ja äratust Jumala suveräänseks teoks. Teised usuvad, et see süttib siis, kui inimesed palvetavad ja otsivad.

Usun, et see on mõlemat. Jumal liigub suveräänselt teatud perioodidel, kuid alati on inimesi, kes tegutsevad koos temaga. Vahel see süttib siis, kui inimesed on janused ja lootusetu.

Minu ärkamine algas siis, kui olin lootusetu ja küllastunud olukorras. Minule ei ole ärkamine üksnes suured koosolekud. Noorte ärkamine,

mida usun ja kuulutasin tulevat Soome, on selline, kus noortele ei piisa jumalateenistustel käimisest, vaid kus antakse oma elu kõikjal, kus liigutakse. Siin saab olema sadu evangeliste.

Oli suurepärase teenida koos Bonnkega. Billy Garahamist ja Reinhard Bonnkest on palju tegusam see, kui tuhat noort süttib Jumalale ja kuulutab kõikjal, sest siis on neil koostöö. Bonnked ja Grahamid tulevad ja lähevad, kuid kui siin elavad põlevad Jumalale, teostavad nad ärkamise.

Meil võivad olla head koosolekud, videod, valgustus, muusika ja muud. Kuid eestpalve pole väga soositud usklike hulgas. Pole kerge saada inimesi palvetama. Annaksin sellele suurema tähenduse, kui ligi 99% kogudusest seda hindab. Kahjuks suuremat osa eestpalvetajatest hoitakse tagaplaanil, palvekambrites. Nende töösse ei usuta palju.

Ise arvan vastupidist. Kõik saavutatu on eestpalvete tõttu. Usun, et selle sugu-põlve ajal küllastuvad noored hüppamisest, lavasuutsust, peeglitest, prožektoritest ja

suurest showst. Nad poevad peidupaika koos Jumalaga. Seal toimub midagi, mis süütab südeme, tule, uue elu.

Usun, et lõpuaegade sugupõlv on tõusmas just praegu. See koosneb elust pulseerivatest ja Jumalale elavatest meestest ja naistest. Need sünnivad peidupaigas. Nad ei sünni laval show melus. Nad on nagu Joosua ja Kaaleb. Piibel ütleb, et nendes oli teistsugune vaim.

Neil ei ole tingimata head kõneandi või suurt teenistust, kuid saadakse aru, kes on veetnud aega koos Jumalaga. Neid õnnistab Jumal. Need mehed ja naised raputavad rahvaid.

Nad sünnivad salaja. Isa nimetas neid Saadoki järeלטulijateks, kes teenisid inimesi ja Issandat. See tulenes lähedusest temaga. See andis neile sõnumi, meelevald ja väe rääkida rahvastele.

Paljud usklikud on mures selle pärast, kas jutlustajate õpetus püsib puhtana. Muidugi on see tähtis. Kuid see on põhjustanud ka kriitikalaine.

Sotsiaalne meedia on viinud

selleni, et inimesed istuvad sohval teleka juures. Nad püüavad uurida suurendusklaasiga iga detaili lahus kontekstist. Siis nad arvustavad pastoreid ja juhte. Mida suurem töö, seda rohkem kriitikat.

Jeesus hoiatab selle eest, kui inimesed räägivad meist ainult head. Pean kriitikat heaks asjaks. See osutab, et töö on mõju.

Just enne siia tulekut sain elektronkirja kelleltki, kes ütles, et on toetanud meie organisatsiooni helde käega ligi 30 aastat. Ta oli kuulnud, et tulen Soome ja esinen koos Bonnkega. Ta loetles asju, milles Bonnkel on valeõpetus.

Vastasin: „Bonnke on juhtinud 78 miljonit inimest Jeesuse juurde. Sul on ilmselt tore istuda sohval ja teda kritiseerida. Kavatsen minna ja kuulutada evangeeliumi Jeesusest.”

On paljusid, kes arvustavad teisi. Nad haaravad kinni tähtsusetutest pisi-asjadest ja arvustavad neid. Minul ei ole selleks aega. Ma ei pööra sellele erilist tähelepanu. Kuid ma soovin, et see lõpeks. Kui inimesed keskendusid

enam Jeesusele ja inimeste armastamisele ning vaeste aitamisele, ei oleks neil aega arvustada, taga rääkida, kadestada ega lõhkuda kogudust.

Küsimus puhtast õpetusest on kindlasti tähtis. Kuid võib minna liiale mõlemas äärmuses. Üks on õpetus ilma Vaimuta ja teine on Vaim ilma veendumuseta, mis on tõde. Mõlemat vajatakse ja mõlemad on tähtsad.

Tänapäeval ütlevad mõned enese olevat kristliku teenistuslaadi vahikoerad. Nad otsivad luubiga teistest hukkamõistetavat. See on täielikult Piibli vastu. Soovin, et see lõpeb.

Kui keegi veedab päevad ja ööd teisi arvustades, ta kibestub. See avab ukse ja annab ruumi saatanale. Õpetuse kriitikast saab tasapisi arvustamise vaim. Tasub olla sellega ettevaatlik. Kui keegi on sellesse kinni jäänud, julgustan teda päevaks või paariks lahti ütlema arvutist või nutiseadmest.

Ütle Issandale: „Uuri mu südant, kas ma olen muutunud arvustajaks ega lase armastusel ennast juhtida?”

Kui süda armastab, võib väidelda ka teoloogia üle. Minul on sõpru, kes ei ole minuga kõiges sama meelt. Vahel väitleme.

Usun tervenemisse. Sõber väitis, et tervenemisi enam ei toimu. Meil oli hea väitlus. Kuid minu sõber ei kirjuta pärast netti, et Gary Wilkerson usub nii. Armastame teineteist.

Olen näinud paljusid Jumala sulaste lapsi sattuvat elus probleemidesse. See on tõsi, et peame hoolitsema laste ja nende vajaduste eest.

See peab olema kristlike pereväärtuste esimene prioriteet. Teenijad peavad osutama aega ja tähelepanu oma lastele. Linnupüüdja luurab kummargil väärtuslikku hinge, ütleb Piibel. Linnupüüdja kirjeldab kedagi, kes püüab saada teist lõksu. See on saatan.

Ta püüab kallihinnalisi Jumala inimeste lapsi. Pastorite lapsed on saatanale eriline saak. Olen näinud seda oma peres. Minul on neli last. Neist mõni sattus pidutsemisse, joomisse ja narkootikumide kasutamisse.

Minu isa alustas rehabilitatsiooniga Teen Challenge võõrutusprogrammis, kuid minu lapsed sattusid narkomaania küüsi. Oli vaja eestpalveid. Hakkasime koos abi kaasaga aktiivselt paastuma ja palvetama. Issand vabastas meie lapsed sõltuvusest.

Minu isa jutlustas Soomes 1970ndail, mina ise esimest korda 1980ndail. Praegu on minuga kaasas meie poeg Evan. Ta jutlustas Saalemi

koguduse noorteõhtul ja tunnistas seal oma elust.

Kolm põlvkonda meie pere jutlustajaid on nüüdseks käinud Soomes. Jumal on ustav. Kui kellelgi on probleeme lastega, tahan sulle öelda: „Jumal on ustav.”

Ta kuuleb su appihüüdu ja kannab hoolt sinu ja sinu laste eest!

GARY WILKERSON

Vili

Kuna Mina olen suur Mina
Olen Ligiolu teie keskel, olen
Mina teis ja te olete Minus.
Me oleme üks.

„Mina olen viinapuu, teie olete oksad. Kes jääb minusse ja mina temasse, see kannab palju vilja, sest minust lahus ei suuda te midagi teha” (Jh 15:5). Minuga koos võite te kanda sajakordset vilja. Te kannate vilja külvi kohaselt. Kui te külvate rohkesti, te kannate rohkesti vilja. Mina ütlen: „... kui nisuiva ei lange maasse ega sure, siis see jääb üksi, aga kui see sureb, siis see kannab palju vilja” (Jh

12:24).

Vili on puus oleva elu tagajärg. Kui oled oks viigipuus, kannad viigimarju. Kui oled oks viinapuu, toodad viinamarju. Viigipuust võetud oksa ei saa pookida viinapuu ega saa sellelt oodata viinamarjade kandmist. Oks peab oma olemuselt olema viinapuu sarnane.

Kui tuled Minu juurde usus, tulen Mina sinusse väes. Mina täidan sinu elu Minu eluga. Sinust saab selline, nagu Mina olen. Me oleme üks samasuguse loomuse kaudu. Mina püsin sinus ja

sina püsid Minus. Sina saad Minu taoliseks. Mina ei saa sinuks. Mina olen Ligiolu sinus.

Vili, mida koos kanname on „*armastus, rõõm, rahu, pikk meel, lahkus, headus, ustavus, tasadus, enesevalitsus*” (Gl 5:22-23).

Lisaks sellele, et kannate vilja, saate te Minu ligioluks maailmas. Toimub muutus. Sind on risti löödud koos Minuga. Sina ei ela enam, vaid Mina elan sinus ja elu, mida nüüd elad lihas, elad sina Minu usu kaudu. Mina armastasin sind ja andsin enese sinu eest (Gl 2:20).

Minu täievoliliste saadikutena on teil Minu mõõde (2Kr 5:20). Te esindate Mind täievoliliste saadikutena igas paigas, kuhu lähete ja kõiges, mida ütlete. Seepärast, kui te räägite, olgu teie kõne nagu Jumala oraakil, kui teenite, toimugu see Minu antud võime kaudu (1Pt 4:11). Olge tähelepanelikud, kuhu Mind viite, sest te võite rüvetada Minu pühamu, Minu ligiolu. Te võite kurvastada Minu Püha Vaimu. Seetõttu olge ettevaatlikud, mida vaatate, kuhu lähete, mida kuulate ja

mida räägite. Olukordades, milles te elate, liigute ja olete, nendes olukordadesse viite te ka Mind.

Kuulake Minu südant, Minu püha. Mina olen valinud teid. Mina soovin teis elada. Ma tahan käia koos teiega, rääkida teiega. Mina soovin olla see, kelles te elate, liigute ja kelles on teie olemine. Te ei saa püsida maailmas ja Minus samaaegselt. „*Ärge armastage maailma ega seda, mis on maailmas! Kui keegi armastab maailma, siis ei ole temas Isa armastust*” (1Jh 2:15).

Te armastate Mind, kuna püsite Minus. Mina olen Ligiolu teie keskel ja Ligiolu teis. Kui te tõesti armastate Mind, te kuuletute Minule. Te peate Minu kärke (Jh 14:15). Te loovutate kogu südame, hinge, meele ja jõu, kui te armastate Mind, te soovite armastada ka ligimest nii nagu iseennast (Mk 12:30-21). „*Sellest tunnevad kõik, et te olete minu jüngrid, kui te üksteist armastate*” (Jh 13:35).

See armastus teineteise vastu on Minus olemise vili. Mina olen armastus. Kuidas

te võiksite olla Minus, armastamata oma ligimest. Teie armastus Minu vastu väljendatakse üksteise suhetes ja see on, millisena teised inimesed näevad Mind, sest „*Jumalat ei ole keegi iial näinud. Kui me üksteist armastame, siis püsib Jumal meis ja tema armastus on saanud meis täiuslikuks*” (1Jh 4:12).

Kuulge nüüd seda:

„*Kui te jääte minusse ja minu sõnad jäävad teisse, siis paluge, mida te iganes tahate, ning see sünnib teile*” (Jh 15:7).

Miks? Kuna te olete Minu ligiolu maailmas. Selle kaudu kirkastatakse Mind. Minu kirkus on Minu ligiolu. Mida rohkem te püsite Minus, seda rohkem vilja te kannate. Teie olete Minu vili. Mida suurem on teie vili, seda rohkem Mind kirkastatakse, teisisõnu, kasvatatakse Minu ligiolu. Mida suurem on Minu ligiolu, seda suurem on vili (Jh 15:7-8).

Mina palvetasin teie eest kesköö tundidel enne Oma ohvrit. See, mida palvetasin, on tõde. See toimub. Mina palvetasin teie eest, kes usute

Minu nimesse, et te kõik võiksite olla üks, nii nagu Isa on Minus ja Mina temas – et ka teie võiksite olla üks Meis. Selle kaudu saab maailm teada, et Isa on Minu läkitanud.

Mina palvetasin, et kirkus (Minu ligiolu), mille Isa andis Minule, antakse teile. Püsimine Minu ligiolus ja Minu ligiolu püsimine teis on ainus põhjus ükssolemisele teie keskel. Mina palvetasin, et teid võidakse teha täielikuks selles ükssolemises.

Lisaks palvetasin Ma südame sügavast soovist, et kõik teie, kelle Isa andis Mulle, võiksite olla seal, kus Mina olen. Et te võiksite kogeda Minu ligiolu ja näha kirkust, mille Isa on Minule andnud (Jh 17).

Jah, Mina palvetasin teie eest siis ja teen nüüd üha sama, et teil võiks olla silmad näha ja kõrvad kuulda teie Issanda kauniduse ilmnemist – Mina Olen.

**CHARLES ELLIOT
NEWBOLD JR**

↑ Muistse Sardese linna varemed. Pilt: Joel Meeker.

Artemise tempel Sardeses, mille kõrvale on rajatud 4. sajandil kirik. Pilt: Ryan. →

↓ Sardese sünaogog. Pilt: Carole Raddato.

